

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie P. C.

skazanego za popełnienie przestępstw określonych w art. 197 § 1 i 3 pkt 2 k.k. w zb. z art. 202 § 4 k.k. w zb. z art. 191a § 1 k.k. i innych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 16 grudnia 2021 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w O.
z dnia 5 marca 2018 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcie wniosku o wznowienie z powodu jego
oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 4 sierpnia 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek P. C. , który zawierał postulat wyznaczenia mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia ponownego wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 5 marca 2018 r., sygn. akt II K (...). Wniosek ten odzwierciedlał także dążenie skazanego do wznowienia wskazanego prawomocnie zakończonego postępowania karnego. Poprzedni wniosek skazanego o wznowienie postępowania zakończonego wskazanym wyrokiem Sądu odwoławczego został oddalony postanowieniem Sądu

Najwyższego z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt I KO 27/20. We wniosku skazany podniósł, że w poprzednim postępowaniu o wznowienie, wyznaczony obrońca z urzędu sporządził wniosek o wznowienie, który, wbrew intencji skazanego, nie uwzględniał istotnego dowodu w postaci nagrania, zamieszczonego na płycie DVD, mogącego doprowadzić do jego uniewinnienia, co skutkowało niesłusznym oddaleniem wniosku o wznowienie postępowania.

W toku postępowania wznowieniowego, w trakcie oczekiwania na nadesłanie akt sprawy, które były przedmiotem badania w Prokuraturze Krajowej, w związku z wnioskiem skazanego o wznowienie postępowania, skazany nadesłał do Sądu Najwyższego płytę DVD z nagraniem odzwierciedlającym stosunek seksualny odbyty w samochodzie z J. P..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W prawomocnie zakończonym postępowaniu P. C. został skazany za popełnienie szeregu przestępstw polegających na: doprowadzeniu małoletnich i pełnoletnich pokrzywdzonych kobiet podstępem polegającym na wykorzystaniu braku świadomości spowodowanej podaniem substancji psychotropowych, do obcowania płciowego polegającego na odbywaniu stosunków seksualnych i utrwaleniu wizerunków nagich kobiet w trakcie czynności seksualnych przy użyciu środków audio wizualnych i wykonaniu zdjęć o charakterze pornograficznych jednej z pokrzywdzonych, doprowadzeniu do obcowania płciowego polegającego na odbyciu stosunku seksualnego, utrwaleniu wizerunku nagiej kobiety środkami audiowizualnymi z wykorzystaniem podstępu, udzielaniu środków psychotropowych, grożeniu pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia w celu wywarcia wpływu na świadków, pozbawieniu wolności.

Przedłożony Sądowi Najwyższemu dowód w postaci nagrania DVD obrazuje kontakt seksualny J. P. ze skazanym, do którego doszło w samochodzie skazanego. Zatem dowód ten teoretycznie mógłby dotyczyć jednego z przypisanych skazanemu przestępstw z art. 197§1 k.k. w zb. z

art. 191a §1 k.k. na szkodę J. P., opisanego w pkt IX części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 5 marca 2018 r., sygn. akt II K (...).

Jednakże analiza całości argumentacji zawartej w podstawowym wniosku oraz w piśmie uzupełniającym z dnia 21 października 2021 r., nie ograniczającej się do żądania skorygowania wyroku tylko w zakresie jednego czynu, jak też uwzględnienie charakteru przedstawionego, według twierdzenia skazanego, nowego dowodu, może wskazywać, że skazany extrapolował w kierunku uwolnienie go, z wykorzystaniem procedury wznowieniowej, od popełnienia przypisanych mu przestępstw przeciwko wolności seksualnej, z powołaniem się, tak jak to czynił w procesie karnym w odniesieniu do wszystkich zarzuconych mu czynów z tej sfery, na dobrowolność poddania się kobiet określonym czynnościom seksualnym. Wskazany przez skazanego dowód w żadnej mierze nie może być jednak uznany za nowy dowód. Analiza akt sprawy wskazuje, że w toku toczącego się postępowania apelacyjnego obrońca oskarżonego złożył wniosek dowodowy o zaliczenie w poczet dowodów płyty DVD, na której nagrane zostało współżycie seksualne J. P. z oskarżonym w jego samochodzie. Nagranie zarejestrowane na tej płycie jest identyczne z nagraniem znajdującym się na płycie przedstawionej przez skazanego w przedmiotowym postępowaniu o wznowienie. Wniosek ten został w toku rozprawy apelacyjnej w dniu 12 grudnia 2018 r. oddalony na podstawie art. 170§1 pkt 2 k.p.k. albowiem dowód z tego nagrania został przeprowadzony przed sądem pierwszej instancji i zgodnie z poczynionymi ustaleniami stosunek ten miał charakter dobrowolny. Dowód ten został prawidłowo oceniony przez sąd pierwszej instancji w płaszczyźnie dyspozycji art. 7 k.p.k. Wbrew dążeniu skazanego fakt dobrowolnego poddania się przez pokrzywdzoną aktowi seksualnemu w innym okresie niż wskazany w przypisanym czynie, nie stanowi automatyzmu dla uznania, że inny czyn (czyny) dotyczące wolności seksualnej tej osoby zostały podjęte przez skazanego w warunkach dobrowolności. Relacje seksualne

tożsamyh osób mogą mieć charakter karnie ambiwalentny, jaki i karnie adekwatny. W tej sprawie prawomocnie ustalone zostało, po rozważeniu wskazanego dowodu, że w przypadku czynu skazanego przeciwko wolności seksualnej, którym pokrzywdzona została J. P. relacje seksualne tych osób miały charakter karnie adekwatny, pozwalający na przypisanie skazanemu odpowiedzialności karnej. Wskazać w tym kontekście należało, że przedstawiona argumentacja wskazująca na zmienność charakteru stosunków seksualnych tożsamyh osób w zależności od układu okoliczności faktycznych legła również u podstaw oddalenia pierwszego wniosku o wznowienie postępowania. Rozważając wywody skazanego należało też podkreślić, że wskazana w art. 540§1 pkt 2 k.p.k. podstawa wznowieniowa wymaga ujawnienia się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów, które wskazują na zaistnienie okoliczności wymienionych pod lit. a, b i c, a ponadto nieznanymi przedtem sądowi lub stronie. Wspomniana podstawa może zatem opierać się tylko na takich dowodach, z którymi sąd się nie zapoznał w toku prawomocnie zakończzonego postępowania; inaczej mówiąc, nie znał ich przy orzekaniu. Wskazany przez skazanego dowód niewątpliwie był znany sądowi i podlegał jego ocenie, co zresztą doprowadziło do uniewinnienia skazanego wyłącznie od czynu opisanego w pkt X aktu oskarżenia - utrwalenia podstępem przy użyciu środków audiowizualnych wizerunku nagiej i znajdującej się w trakcie czynności seksualnych J. P.. Mając na uwadze te okoliczności, Sąd Najwyższy uznał się za uprawniony do dokonania oceny wstępnej wniosku bez podjęcia czynności prowadzących do usunięcia braku formalnego wniosku. Trzeba w tym miejscu wskazać, że Sąd w toku czynności wstępnych ma obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter quasi formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku o wznowienie ani badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do

wstępnego badania wniosku, w celu ustalenia warunków jego skutecznego złożenia. Wniosek, który jest oczywiście bezzasadny, bez wzywania do usunięcia braków formalnych, musi spotkać się z odmową przyjęcia. Oczywiście bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczegółowego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia.

Analiza argumentacji skazanego skupiającej się na konsekwencjach prawnych przedstawionego dowodu w zakresie czynów przeciwko wolności seksualnej przypisanych skazanemu, w świetle ustaleń dowodowych zakończonej prawomocnie sprawy, z uwzględnieniem warunków prawnych prowadzenia postępowania wznowieniowego przewidzianych w art. 540 §1 pkt 2 k.p.k. lit. a przekonuje, że wniosek ten obiektywnie rzecz ujmując nie mógł doprowadzić do wzruszenia orzeczenia.

Z tych powodów nie podejmując czynności w kierunku konwalidacji braku formalnego, należało odmówić przyjęcia wniosku jak oczywiście bezzasadnego.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.